

Julien Dubrel

Ne bije puška u junaka već Anini bicepsi

“Jesi mi napumpao gume? Stegnuo sic? Zamijenio pedale?” dovikujem Igoru iz kreveta dolje u garažu. “Sve sam ti pripremio, ali bilo bi dobro da ipak dođeš probati, nisi ga vozila tjednima.” Pravim se da ne čujem i nastavljam čitati knjigu. Ja jesam ozbiljan sportaš i ne shvaćam Lim Bay Challenge olako, al’ ne pretjerujmo sad. Neću ustajati iz udobnog kreveta samo da isprobam bicikl. Tih 6 do 10 sati mogu i bez sica ako treba.

Sad samo gas

Ja sam svoje odradila. Jučer sam nam pripremila dva sendviča za trku, što je dva više nego prošle godine, stoga brige nema. Treninge smo odradili u Igorovom stilu: trčanje svakog prvog u mjesecu, vožnja biciklom do dućana, par šetnji Velebitom i daleko najviše dana utučenih u penjanje. Bar nas nitko neće prestići na abseilu. Znam ja dobro kako ide tempiranje forme i koliko vrijedi kvalitetan tapering. Iz tog razloga ga odrađujemo već mjesecima i svježina je naš daleko najjači adut.

3,2,1, kreni! Od niza poredanih kajaka na plaži biramo jedini koji je ostao. Ove smo godine odlučili, umjesto našim, ići najlošijim samo da dokažemo da ne bije puška u junaka već Anini bicepsi. Brzo se postrojavamo iza Šikija i Paule i krećemo u borbu. Jest da je Šiki bivši olimpijac u veslanju i ima 100 kila mišića, ali to ne znači da ja ne mogu brzo kopirati njegovu tehniku i biti u sličnom rangu. “Ajde pliz nemoj glumiti Šikija jer samo miješaš vodu i špricaš me”, razbija mi motivaciju dosadno kormilo od iza. Izgleda da ipak ne mogu postati vrhunski veslač na pogled. Nema veze, plan B: upri jače od njih pa ko’ živ ko’ mrtav do Rovinja. More je nemirno, valovi najveći baš na našem kajaku, a struja također ide u kontru samo nama, dok naprijed gura sve ostale. Znam,

ni meni nije fizikalno jasno kako je to moguće, ali časna riječ, tako je bilo! Nakon sat i pol solnog sljepila, pljuvanja mora i željeznog GRIGRI-ja koji mi u ruksaku taman fino masira sedmi kralježak, Igor me iskrcava u Rovinju i odmah testiram udobnost stijene cijelim tijelom. Vidim da imam noge, ali nisam sigurna da su moje. Srećom konkurencija pored prolazi kroz slično i od jada se smijem prizoru. Sve kao neki opasni pustolovci, a ni jedan ni hodati ne zna.

I taman kad sam ja došla k sebi, zbog predugog sjedenja u kajaku počeo je teturati Igor. Po prvi puta u našoj zajedničkoj karijeri preuzimam kartu i pronalazim dobar put do tranzicije za bicikle. Pratiti plažu možda i nije neka nauka, ali ja sam nas dovela gdje je trebalo. Sjedam na bicikl i zadovoljno zaključujem da mi je sic na dobroj visini. Sad samo gas! Nekako mi je najdraže kad smo sami i ne moram neugodno čavrljati s koferom iz drugog tima dok orijentacisti smišljaju put. “I kako vama ide? Dobro? Ma i nama je ok. Danas sam dala Igoru da se orijentira, ali inače sam i ja super u tome. Baš jako dobra. I skromna. Da, da, mora i on naučiti.” Moje želje nažalost nisu uslišane i većinu utrke provodimo u borbi s Talijanima koje i kad ne vidim, nažalost čujem. Da mi je znati o čemu njih dvojica imaju 7 sati razgovarati bez pauze.

Negdje putem Igor jednim zdravim okom udara granu i grana pobjeđuje. Sad na jedno oko ne vidi ništa, a na drugo mu se sve muti. Odlična kombinacija za kartu punu detalja i uskih stazica pa zato na sljedećoj kontroli odlučujemo postaviti kamp, skupiti drvo za ogrjev, ubrati jestivo samoniklo bilje i vrtiti se oko bar 15-ak minuta, dok nas ne stignu svi od kojih smo se trudili pobjeći na kajaku. Prikopčavamo se na Barbaru i Jureta, našu sposobniju i mlađu konkurenciju, pa brižno kilometar po kilometar provjeravamo odabiru li pravi

put. To se tako po novom zove kad nisi siguran u svoje oči. Igor me moli da mu izvadim sendvič, a ja naivno uzimam i sebi bananu očekujući trenutak predaha.

Ni karta mi ne treba

Ostavljam mašti na volju što se od sljedećeg dogodilo: a) jeli smo, b) on je spremio sendvič u tajice i svom snagom krenuo dalje. Tužno pogledam svoju poluotvorenu bananu, uzmem griz i većinu bacam u šumu. Očito sad nije vrijeme za jelo. Sad je recimo vrijeme za bolove u trbuhu. Samo mi je to trebalo. Zauzimam fetus položaj na biciklu i psujem sve što sam se rodila kao žena, onda trenutak pogledam Igorovu bradu i nekako mi je ipak OK da sam žena. Nek boli. Negdje prije Limske drage ostavljamo bicikle

Brzo se postrojavamo iza Šikija i Paule i krećemo u borbu. Jest da je Šiki bivši olimpijac u veslanju i ima 100 kila mišića, ali to ne znači da ja ne mogu brzo kopirati njegovu tehniku i biti u sličnom rangu. “Ajde pliz nemoj glumiti Šikija jer samo miješaš vodu i špricaš me”, razbija mi motivaciju dosadno kormilo od iza. Izgleda da ipak ne mogu postati vrhunski veslač na pogled

i ja u trenutku Igorovog proučavanja karte pokušam izvući sendvič iz torbe, a on kao da je znao, krene svom snagom u drugom smjeru. Nemoćna zatvaram torbu i mislim si kome sam uopće radila te sendviče. Bol na moje veselje postaje sve gora. Ne znam je li gore meni ili Igoru koji mora slušati moje jaukanje. “Ne možeš mi pomoći, ne želim stati, ne želim pričati, pusti me da umirem pored tebe.” bile su zadnje riječi prije nego mi se zacrnilo pred očima. Sljedećih se dva sata ne sjećam, ali Igor kaže da smo se kretali brzinom Zvonceja i da me bilo više u žbunju nego na putu. Vjerojatno laže, ali nebitno je. Sad mi je bolje. Daj mi te kontrole po Kontiji da ih sve nađem žmirečki. Karta mi niti ne treba, sve mogu na pogled. Toliko sam dobra! Jest da smo tu kartu mi prošli mjesec izradili, no to nitko ne zna. Osim ako na karti dolje ne piše tko ju je izradio. Ne može više čovjek ni varati bez da ga raskrinkaju.

Zadnji put danas sjedamo na bicikle i po tko zna koji put stižemo Talijane. Na trenutak čak prestaju pričati i pokušavaju nas otresti na cesti, ne znajući da sam ja svjetska prvakinja u držanju zavjetrine. Samo neka se oni umore, a onda ćemo mi stisnuti na kraju. Cvikamo zadnju kontrolu i zadnjim snagama pedaliramo uzbrdo. Punih 7 sati smo u pokretu i pitanje je mogu li izdržati ovim tempom još taj zadnji kilometar. Ne mogu, ali očito ne mogu ni oni. Ili su se sažalili nad mojom izmučenom pojavom i pustili me da se slavodobitno popnem na zadnji uspon prije njih. Svih 10 metara visinske. U cilju nas čekaju naši vjerni fanovi, Barbara i Jure. Njih dvoje i dalje uvijek znaju kad mi trebamo doći pa dođu taman malo prije. Takvi prijatelji, a Slovenci. “Hoćemo sad pojesti sendviče?”, mrtav ozbiljan pita me Igor. Ne znam dal’ da se smijem ili plačem. “Slobodno uzmi i moj, ja sam se najela za danas.”

Kalendar		
SVIBANJ	LIPANJ	Extravergine MTB maraton
Jug na dva kotača	X Race Kamenjak	9. lipnja Vodnjan Rekreativna utrka
18. svibnja Vodnjan Rekreativna biciklijada	1. lipnja Kamenjak (Premantura) Kros triatlon	Jug na dva kotača
Istria Wine & Walk	AXA kup Režanci	15. lipnja Šišan Rekreativna biciklistička vožnja
18. svibnja Umag, Novigrad, Buje, Brtonigla	8. lipnja Režanci (Svetvinčenat) MTB utrka	Ivanja
Run 4 teran	Umag night run	22. lipnja Svetvinčenat Rekreativna MTB biciklijada
25. svibnja Šišan Sport i gastronomija	8. lipnja Umag Utrke na 5 km, 10 km i Kids Run	Istralandia run & slide
		22. lipnja Brtonigla, Zabavna utrka